

Старомодниот водич за љубов и ромansa
Кирсти Гринвуд

**АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ**

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

The vintage guide to love and romance

© 2015 Kirsty Greenwood

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2015

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2015

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Старомодниот водич за љубов и романса

Кирсти Гринвуд

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

За Крстин, мојата мајка,
која прави сè да биде подобро.

Прва глава

Со цел да привлече правилен тип на момче, жената мора да зрачи со привлечност, а сепак да биде достоинствена и чесна. Скромноста и пристојноста се неопходни ако сака да добие понуда за брак!

Водич за љубов и романса на Матилда Бим, 1955

Јас имам направено многу непромислени работи во животот. И сексот со новиот сосед за помалку од два часа откако го запознав дефинитивно не е најбудалестата меѓу тие работи, но во секој случај се наоѓа прилично високо на листата. Исто како и тоа што си ги изгубив леќите за време на тешките маки при нашето невешто парење, оставајќи се слепа во неговиот кревет ова неподносливо топло и лепливо јулско утро.

Нека е проклета крушковата ракија на која не можам да ѝ одолеам.

Некаде во собата, го слушам придушеното вибрирање на мојот телефон. Срање, сигурно доцнам. Денес е големиот, важен состанок и ѝ се заколнав на Самер дека дефинитивно, апсолутно нема да доцнам.

Во моментов не можам баш да се сетам на името на мојот сосед, но имам некое силно претчувство дека се вика Џим... Или можеби Тимоти. Како и да се вика, неговото делумно скриено лице 'рчи до мене, несвесно за моето присуство. Кога би била способна да гледам, би си ги нашла алиштата и би се искрала низ ходникот

без да морам да му додадам некакво значење. Барем до неизбежното налетување на него во ходникот на зградата, кога би прснала да бегам со пискање. Но без леќите го гледам само она што се наоѓа на шест до седум сантиметри пред мене.

„Стани...“ *Џим? Тимоти?* „...момче“, крекам, буцкајќи го крупното рамо на соседот со лактот. „Ајде, време е за будење! Денес е магичен нов ден и така натаму. Ајде. Станувај“.

Тој мрмори нешто што звучи како „мнннеблр“, ми ја грабнува раката и ја спушта врз својот алат, очигледно во надеж дека ќе добие репете од ноќеска.

Тешка работа, батка.

Ја тргам раката од неговите препони и ја употребувам за да му удрам еден бокс во рамото.

Скокајќи од кревет, тој трепка и изгледа како вцашен што гледа вистинска, жива жена во својот кревет. Го погледнувам со подзамижани очи. Крупното, мускулесто тело му изгледа некако необично диспропорционално во однос на главата. Леле колку мала глава има. Ова синоќа сигурно ми било фасцинантно. Сè е фасцинантно по толку многу пиене. Ја прикривам мојата *Што кој онакво си мислев со тоа главата?* гримаса со едно екстравагантно просевање.

Повлекувајќи го ќебето, мојот сосед открива дека сè уште сум гола. Се смешка со крајчето од устата и се доближува малку поблиску. „О-хоо, здравооо, Џес од карши“, вели тој, навлажнувајќи ги бледите усни со бледиот јазик. „Да не имаш да ми позајмиш *малку шеќер?*“

Гледа во мене со подзамижани очи и горната усна поткрената во полу насмевка. Претпоставувам дека мисли оти станува збор за сексуално привлечен *аранжман* на лице, но изразот реално прави да личи на човек што се воздржува од прдење.

Јас веднаш војнички се превртувам на другата страна од креветот.

„*Шеќер*“, вели тој повторно, исклештен од уво до уво. „Сфаќаш? Ха-ха. Како еуфемизам? За секс. Ха-ха. Ха“.

Брате мили. Моите стандарди - кои, да бидеме искрени, никогаш не биле ултра високи - навистина многу паднаа во последно време. Прво Мики касапот, кој не беше дури ни касап реално, а потоа Руперт, кој ме сакаше само затоа што му дозволував да ми ги слика стапалата со ефекти за на Instagram. И сега овој тип, на чие име воопшто не се сеќавам.

„Ееј... друже“, импровизирам. „Извини што те будам, но доцнам и веројатно ќе си направам проблем со шефицата. Си ги изгубив леките за гледање, а без нив сум страшно кратковида. Ќе сакаш да ми помогнеш да си ги најдам алиштата и да ме испратиш до дома?“

Тој ги протега дебелиите раце над главата и крева една веѓа. „Таму каде што ќе одиме... не ни требаат алишта“.

„Мислам дека ни требаат. Навистина мислам“.

„Јас повеќе би сакал да останеш гола“.

„Ах, како ми ласкаш. Но јас повеќе би сакала да ми направиш прекрасна услуга и да ми ги најдеш работите“.

Тој воздивнува и станува од креветот, грабнува едни памучни боксерки на риги и една поткошула од нераспакуван куфер на подот и ги облекува. Му требаат само неколку секунди да ми ги најде алиштата, фрлени на неговото биро. Моите гаќи се замотани околу рачката на една шолја за кафе. Тој ги зема и ме гледа додека се облекувам.

Ги облекувам моите тесни цевка фармерки и го закопчувам патентот пред да ја затворам безопасната игла што ја закачив наместо копче кога го изгубив минатата недела.

Сè ми е матно. Навистина мора да почне да ми текнува да носам резервни очила за гледање во чантата. И мора да почне да ми текнува да носам чанта.

„Па, го сакаш ли мојот број, Џес?“ прашува соседот, ставајќи ја раката под мојата додека ме изнесува од неговата спална соба и ме води низ ходникот, кон кујната која мириса на кари. „Насетувам вистинска врска овде. Нешто како романтичен потенцијал. Баш би сакал да те запознаам малку подобро“.

Поминуваме низ штуро опремената дневна соба, а шокантно светлите сончеви зраци кои се пробиваат низ прозорецот ме тераат да подзамижам со очите.

„Фала многу“, вела, прескокнувајќи едно купче нераспакувани кутии на подот, „но јас дефинитивно не сум тип за 'подобро запознавање'. Мислам, можеби ќе си ја пробам среќата со некоја врска за едно дваесеттина години, кога телото ќе ми отиде по ѓаволите и ништо во животот веќе нема да биде забавно. Но сега? *Нема шанси*. Но фала за понудата“.

„Да, да, се согласувам, потполно се согласувам“, вели тој додека излегуваме од неговиот стан. „И јас сум буквално ист. Мразам врски, да го ебам. Врските можат да си го пушат ако се прашувам јас. Ха. Слушај го ова: значи јас обожавам вратоврски, така? Ама знаеш кога најмалку ги сакам?“

„Кога се само *врски*“.

„Да! Ха-ха. Па, кога и ти веќе си *независна дама* и сето тоа, што знам, можеби би можеле да бидеме совршен пар, а, што мислиш за тоа? Вреди да се размисли?“

„Хмм-хмм“.

Излегуваме надвор во ходникот и одиме едно дваесетина секунди колку што треба за да стигнеме до мојот стан. Ја пикам раката во џебот за да ги извадам клучевите.

„Фала што ми помогна да си дојдам дома“.

„Ох, нема гајле, за вака убаво суштество како тебе“.

„Така“. Кимам. „Кул, па, чувај се тогаш. Сигурно ќе се видиме низ зградава некогаш!“

Му мавтам и му ја упатувам мојата посебна насмевка за збогување. Тој не си тргнува.

„Хм, па да, значи ќе се видиме некогаш!“ повторувам.

Тој сè уште не си оди.

Зошто не си оди?

„Види, Џес“, вели замислено, закачувајќи го палецот за ластикот на боксерките и подавајќи го онаквото малку

накај мене. „Мислам дека би требало да го запишеш мојот број барем за соседски работи. Пример, ако некој случајно ти провали дома или нешто такво. Или ако не сакајќи се заклучиш однатре. Или еднадвор. Или можеби некој ден ќе ти притреба помош со отворање на некоја конзерва или за качување кеси нагоре. Или што ако, онака, што ако си сама дома цел ден некој ден и машината за перење одеднаш ти се расипе? Ти експлодира, онака БАБУУМ, ти направи поплава дома и ти треба помош? Или што ако“ - неговите ноздри се шират - „што ако се почувствуваш страшно осамено, а? Многу осамено, но се разбира, никој не знае колку си осамена затоа што се преправаш дека работата во складиштето V&Q те исполнува и глумиш среќна кога се игра покер секоја среда, но под таа маска, всушност ти е здодевно и си сама и патиш за нежна, успокојувачка човечка топлина...“

Ауу!

Ова што гледам ваков сиров очај за друштво ме прави дополнително благодарна што јас немам такви нагони. Уметноста на успешните „врски“ за една ноќ е проста како грав: Не Се Приврзувај Емотивно, Океј? А јас го сметам истоово ова и за одлично мото генерално во сите аспекти на животот.

Кутрото човече, па уште и со толкачко мало главче.

„Добро тогаш“, велеам, сожалувајќи го. „Ќе го запишам бројот. Во случај машината да ми, знаеш, експлодира“.

Клештејќи се, ми навлегува во личниот простор и виси покрај моето рамо, гледајќи како ги внесувам бројките што ги диктира во телефонот.

И тогаш стигнуваме до делот кога треба да го внесам неговото име.

Подзамижувам со очите со прстот позициониран над копчињата.

Џим или Тимоти?

Џим или Тимоти?

Ако го утнам ова, работава ќе отиде во мајчината.

„Хм, Џесика“, мрмори тој, а неговата насмевка поле-ка исчезнува, „не знаеш како се викам?“

Фркнувам со носот и драматично превртувам со очите. „Знам, како не“, вела м ведро. „Многу јасно дека знам како се викаш!“

Џим или Тимоти? Одлуката е едноставна, 50%-50%, Џес. Одлучи и пресечи.

„Многу јасно, се викаш Џииииим...“

Тој ги крева веѓите.

„...мммоти?“

Тој изненадено повлекува воздух.

„Дали ти мене ме нарече *Џимоти*?“

„Хммм“.

„Се викам *Пол*“.

Ми упатува еден страшно навреден поглед, мрмори „гуска“ под нос и си се враќа дома.

Пол. Пол со главчето како грашочче. Да бее!

Втора глава

На ниту една елегантна жена никогаш не и доликува да доцни, никаде.

Водич за љубов и романса на Матилда Бим, 1955

Пред да добијам шанса да го свртам клучот во бравата, мојата шефица, цимерка и најдобра пријателка, Самер Спенсер, ја отвора вратата со тресок.

„Дали новиот сосед штотуку те нарече *гуска*?“ прашува таа, набљудувајќи го како се повлекува во својот стан.

„Батали го таму“.

Таа крева една густа, темна веѓа. „Како можеш да доцниш, Џес? Сериозно. Баш денес од сите можни денови? Веројатно најважниот ден во целата моја - *наша* - кариера? Треба да тргнеме за Лондон за помалку од пола саат, а ти си хаос, мислам, *quelle surprisee*!“.

Господинот Белдинг, нашето минијатурно црно-бело маче, се вртка околу моите нозе. Кревајќи го во раце, го лепам за градите, како штит кој би можел да ме заштити од намќорестите куршуми на Самер.

„Знам“, велам со гримаса. „Извини, Сам. Планирав да си легнам порано ноќеска. Си запишав дури и на рака. Види!“ Ја подавам дланката за да ѝ ги покажам размачканите сини зборови: *Легни си порано!* „Само... откако си замина, во пивската градина се направи тутма

и сите играа Твистер и беше многу сончево и топло и знаеш дека имаат многу добра крушова ракија...“ Си ги тријам очите. „Едвај гледам сега, си ги изгубив лек...“

„Да, сигурна сум дека имало уште една прекрасна авантура во неверојатниот свет без обврски на Џесика Бим“. Таа го дува воздухот од преполните образи. „Но можеби можеш да ми раскажеш додека се возиме во возот? Само истуширај се, те молам, ќе сакаш?“ Таа ме душка, навалувајќи се нанапред. „Копаш“.

„Имам ли време набрзина да истрчам малку? Максимум дваесет минути? Чисто колку да ги тргнам пајажиниве од глава? Некако ми е мачно“.

„Не! Аман, Џес“.

Самер ги подава рацете за да ѝ го дадам Господин Белдинг. Тој се накокстрешува и очајно ги закопува канџите во мојата маица. Таа го погледнува со сомничави, подзамижани очи.

„Хмм. Не ми е јасно зошто те сака тебе толку многу кога јас сум таа што поминува толку време со него. Јас го средувам, јас му ја менаџирам кариерата“.

Господин Белдинг е интернет ѕвезда. Мачка манекен. Самер го облекува во мали алишта и заедно позираат за слики, кои таа ги објавува на интернет за собирање лајкови и ретвитови.

Погледнувам директно во специјално изработената шапка за мачки што Господин Белдинг ја носи во моментот. „Не знам“, велам невино. „Можеби сака да си врати дел од креативната контрола?“

Самер ц’цка. „Ох! Ама кажи колку е смешно? Само побрзај, те молам!“ Таа гласно воздивнува, се врти и ја затвора вратата од дневната соба посилено од обично.

Колку ѝ е променливо расположението во последно време...

Се факам за сидот и напипувајќи го како слепец, полака стигнувам во мојата пријатна, минијатурна соба, каде што најпосле ги ставам моите стари, верни очила за гледање со дебели, кафени рамки со точки.

„Алелуја!“ извикувам кон таванот кога видот конечно ми се враќа.

Ставајќи го iPhone-от на полнач, ја пуштам мојата омилена плејлиста и набрзина ги соблекувам алиштата од синоќа, фрлајќи ги во општ правец на веќе преполната корпа со алишта за перење. Сериозно мора да ми текне да пуштам некоја машина.

Утре.

Дефинитивно утре.

Скокајќи под туш, се тријам со шампонот како луда затоа што Самер пак ја потрошила топлата вода со нејзините ритуални полнења на када двапати дневно и водата се претвора во мразулци уште пред да ме допре. Таа се дере од долу: „Измиј ги и забите, Џес. Двапати!“

„Да, да!“ довикувам премрзната и со растреперен глас и веднаш посегнувам по четката за заби.

„Не заборавај да облечеш долна облека денес“, довикува Самер повторно, овој пат од пред мојата соба.

„Дефинитивно ќе облечам гаќи!“

Се прашувам дали е нормално малку да се плашиш од својата најдобра пријателка? Не дека ќе те убие, се разбира, но понекогаш, кога Самер ќе ми упати еден од нејзините мраз ладни погледи со намуртени очи, срцето ми оди во петици. Ако направам нешто што не треба, ледениот поглед на Самер веднаш се појавува и така знам дека морам да се контролирам. Одвреме-навреме се обидувам да се вразумам. Едноставно ставам кочница на забавата: престанувам да лудувам со момци, престанувам да пијам, ставам пауза на јадењето само шпагети и чипс и харибо бонбони за вечера и почнувам да одам на пилатес со неа и да ја вадам шминката пред спиење и да се трудам да разберам дека модата е многу повеќе од тоа која светкава маичка прави градите да ми изгледаат најдобро. Обично успевам да терам така неколку дена. Но тогаш, многу брзо, животот без забавување почнува да ми изгледа страшно сиво и здодевно и празно и без разлика дали мене ми се допаѓало тоа или не, повторно се враќам на она што Самер го нарекува „будалестите

авантури на Џесика Бим“. Таа смета дека јас сè уште живеам како да имам осумнаесет години, а не дваесет и осум, но што има лошо тука? Како што вели онаа старата песна: „Млади сме, млади сме, млади сме“. И како што велам јас секогаш: животот е премногу проклето краток за да не се кикотиш додека сè уште можеш.

„Џес! Мрдни!“

„Пет минутки!“

Се обидувам да си ги избричам нозете по брза постапка, што резултира со сериозни грешки во проценувањето кои пак понатаму водат до грди исекотини што печат како кучки. Скокам на една нога и пцујам со мрморее сè додека болката не попушти.

Еден тип со кој се гледав неколку недели лани ме праша зошто по ѓволите толку сум се оптоварувала со мислењето на Самер Спенсер. И му кажав зошто: Самер беше тука за мене во време кога никој друг не беше. Што звучи драматично, знам, но жива вистина е. Затоа што кога имав осумнаесет години, мајка ми, Роуз, умре. Бев прва година на Универзитетот Манчестер и Самер ги следеше истите предавања по Англиска Литература како и јас. Кога не се појавив на предавања цели три недели, таа дојде во мојата соба за да провери зошто сум исчезнала. Да бидам искрена, додека одев на предавањата ѝ помагав со задачите (сè уште не ми е јасно како успеала да се запише на тој отсек - мислеше дека Џорџ Елиот е машко) и ми призна дека добивала лоши оценки во мое отсуство. Но сепак, од сите кои ги слушаа предавањата, Самер беше единствената личност што воопшто имаше забележано дека ме нема.

Кога ме најде спикана во мојата соба, како јадам недопечен замрзнат леб со вкус на лук, гледајќи маратони *Rosemary & Thyme* на ДВД и мавајќи евтино вино директно од шише, ми рече, „Ова е најтажната сцена што некогаш сум ја видела. Ајде стави некој кармин и да излеземе некаде сериозно да се начукаме“. Што во тоа време, ми изгледаше како најлошата и најбесчувствителната идеја на светот. Но се покажа дека излегувањето

и забавувањето беше најефикасната дистракција што ја имав во тие неколку недели. И оттогаш станавме неразделни. Самер ме зеде под своја закрила и ме запозна со своите кул пријатели, кои по некое време станаа и мои кул пријатели.

Јас немав запознаено никој како Самер Спенсер никогаш претходно. Дури и на осумнаесет години, таа беше најсамоуверената, најпопуларната личност во која било просторија. Носеше модерни, тренди алишта и фризури уште пред да се појават по списанијата и секогаш имаше некоја интуиција за лоцирање на најдобрите забави. Фактот дека сакаше да се дружи со мене екстремно ми ласкаше. И сè уште ми ласка. И не ми беше тешко да ѝ пишувам по некој есеј или да ѝ го напишам она што подоцна се претвори во нејзина дисертација - ги обожавав книгите за кои учевме, а Самер воопшто не беше забавна кога се нервираше и кога беше под стрес за факултетот. И никогаш нема да заборавам дека ако таа не ме извлечеше од собата тој ден, веројатно сè уште ќе бев таму и сега, фаќајќи мувла.

Па, по дипломирањето, јас и Самер изгубивме контакт на неколку години. Таа беше супер зафатена во Њујорк, каде што се обидуваше да се пробие како моден дизајнер и беше во врска со Андерсон Ворнер - мини филмска ѕвезда од MTV - а јас патував низ Европа и не се обидував да се пробијам како ништо, туку само легендарно се журкав по пат и доживував прилично епски авантури. Подоцна, кога модните соништа на Самер пропаднаа во вода, а Андерсон ја откачи за една манекенка од Јужна Кореја, таа се врати во Англија и почна да пишува блог: *Summer in the City*.

На почетокот, блогот главно се состоеше од селфи фотки од Самер со испапчени усни на разни забави и промоции на козметички производи. Не беше скоро воопшто посетуван и не носеше никакви приходи. Таа ми се јави и ме праша дали сакам да пишувам за неа. Јас во тоа време бев во Мароко, си кулирав, но ѝ требаше услуга, а јас ѝ бев голем должник. И еве нè сега тука.

Платата не е доволно голема за да можам да си плаќам мој стан, но Самер ми дава да живеам во станот што ѝ го купи Андерсон за евтини пари. И еве ме мене тука оттогаш, а во текот на изминатите две години откако работиме заедно, *Summer in the City* прерасна во прекрасен, популарен блог за животен стил базиран на авантурите на Самер во Манчестер. Јас сум задолжена за целото пишување, но Самер е онаа која одлучува и влијае на тоа што е или ќе стане модерно - да не речам, *трендмејкер*. Јас одам со неа по ресторани, коктел барови, бутици, забави и промоции на разни производи и заедно пишуваме на блогот за сето тоа. Јас - гласот и Самер - лицето. Работата е лесна како песна и често излегуваме, се забавуваме и јадеме без пари. Јас никогаш не сум правела некои големи планови за кариера, па тоа што навлегов во ова вака лесно и случајно, морам да признаам, е супер.

Се надевам дека ќе стане уште посупер затоа што денес одиме во Лондон да ѝ презентираме на Валентина Смит - уредник во Southbank Press. Тие се заинтересирани да го претворам блогот *Summer in the City* во мала, блескава книга за животен стил!

ОК: алишта.

Се бришам со единствениот пешкир што успевам да го најдам додека не пуштам некоја машина - минијатурен зелен пешкир за раце - и го отворам плакарот каде што ги наоѓам сите можни пластични закачалки на кои треба да стојат моите алишта комплетно празни, со исклучок на една, на која виси ороспискиот костум Клеопатра што го носев лани за Денот на вештерките.

Веројатно не можам да го облечам тоа денес.

Буричкајќи низ фиоките, наоѓам неколку ДВД филмови, полу празно шише рум, мојот сакан златен градник што мислев дека сум го изгубила и еден малку истуткан и прекраток, но инаку совршено океј тиркизно-розов цветен фустан.

Мој ли е воопшто?

Го душкам.

Не е лошо...

За секој случај, без штедење го прскам со Фибриз и го облекувам. Прилично е краток, едвај ми го покрива газот и целосно ми ги открива искасапените нозе.

По ѓаволите. Веројатно требаше да се подготвам по-добро. Но добро, фустанот изгледа некако мангупски, сè додека сите ме гледаат само од струк нагоре.

„Џес! Поооообрзаааај!“

Аха, ќе мора да заврши работа.

„Извини, Самер! Еве ме, доаѓам!“

Лепам малку тоалетна хартија на исекотините, ја сушам мојата бело-руса коса со страшно долги додатоци, ги поминувам веѓите со молив, ги облекувам омилените сребрени апостолки и тргнувам накај Самер која од минута во минута станува сè понетрпелива.

„Што си облекла? Не. Неееее“. Самер почнува да крева паника веднаш штом излегувам.

Таа е во дневната соба и изгледа совршено средено; облечена во фустан на преклоп со боја на темна кајсија, кратка кожна јакна и чизми до зглоб на потпетица. Темната *ombré* коса ѝ е благо свиткана и префрлена преку едното рамо. Околу вратот носи синцирче со приврзок еже. Зад неа, оптегнат на нашата софа од еко кожа, се наоѓа Холден, момчето на Самер. Тој ме мерка од глава до петици над големите, правоаголни, глупави очила со кои изгледа како глупак.

„Носам фустан, како што ми рече!“ објаснувам, допирајќи го кусиот раб.

„Ова не е фустан, мила, ова е трагедија.“

Холден цинично се смешка. Му го упатувам мојот најдобар страшен поглед, што го имам проверено на огледало неколкупати. Прилично е страшен.

„Но зар ова не е твој фустан?“ прашувам. „Мислам дека не е мој...“

Таа е навредена од самата сугестија. „А зошто не купи нов како што ти реков?“

Срање. Таа навистина ме замоли да купам нов фустан минатата недела. Си запишав на рака. *Купи пристоен фустан!*

„Толку е лош?“ прашувам. „Па со цветни чуда е. Ти сакаш цветни работи, нели? Онаа дизајнерката што рече дека ја сакаш... Кет Кидстон! Баш личи на неа.“

„Не реков дека ја сакам Кет Кидстон“, врие Самер и луто тапка со ногата по паркетот. „Реков дека е саката. Дека работи како саката. *Саката*. И зошто ги носиш очилата за гледање? Стави ги леќите.“

Ги кревам очилата погоре на носот. „Ох, ги изгубив леќите синоќа. Немав време да нарачам нови.“

„Па обично се нарачуваат однапред, предвреме!“

„Да? Нема врска, не се секирај. Ако имам научено нешто од комедиите, тоа е дека луѓето кои носат очила изгледаат многу попаметно од другите луѓе. Со очилата изгледам како да не излегувам од дома без книга во рака. Совршени се за посета на издавач!“

„Ова не е посета, Џес. Ова може да направи огромна разлика меѓу тоа дали ќе бидеме победници во животот или патетични губитници. Јас знам што ќе бидам. Ова е важно. Зошто не можеш да сфатиш сериозно барем една работа?“

Превртувам со очите, но знам колку е важно ова. И самата многу работев за оваа презентација денес. Но како што велеше мајка ми секогаш, ако сакаш нешто премногу, веројатно нема да заврши добро. Па јас ќе го правам она што го правам секогаш. Ќе бидам кул. Кул до фул.

„Не се нервирај толку многу, Сам“. Ја тапкам по рамото. „Веројатно нема ни да забележат што носиме. Ги интересираме поради нашите мозоци.“

Самер ц'цка, погледнува на својот ретро часовник со Мини Маус (никогаш нема да разберам зошто луѓето носат раздрпани стари работи кога можат да си купат

цилитка нови) и тргнува накај закачалката за палта. „Сега е доцна да те менувам, иако бев убедена дека ќе попримиш бар малку од мојата модна финеса по толку години влечкање по мене. И види си ги нозете. Кремата за потемнување ти избледела околу колената и... ти тече крв?“

Погледнувам надолу во моите нозе. „Ох, хм, да. Се исеков малку на листот, но престана да тече веќе. Не се забележува. Не се ни гледа што е, може да е обично црвено пердувче.“

„Црвено пердувче? Зошто би имала црвено пердувче на листот?“

„Хмм...“ Не можам да се сетам на некоја уверлива причина.

„Држи. Облечи го ова“. Таа ми го фрла моето долго, црно, зимско палто од кашмир, чија тежина прави да се затетеравам наназад кон сидот.

„Но јули месец е!“ Ужасено го погледнувам тешкиот материјал. „Ќе се сварам во сопствената пот“.

Самер ја става раката на виткиот колк и луто ме погледнува. „Ќе треснам од тепка и ќе речам дека сигурно немаш подготвено други чисти алишта, а денес за ова дефинитивно не смееш да носиш фармерки. Јас сум висока како манекенка и носам број 36, можеби дури и 34 сега, а ти си 162 сантиметри и носиш број 38, па не е дека ќе те собере нешто мое. Да му се плукнам, Џес. Ајде те молам облечи го палтото. Мора да одиме“.

Ебате. Многу почнува да се нервира.

Чувствувам дека на челото почнуваат да ми се пробиваат капки пот уште додека ја ставам првата рака во ракавот. Си давам фора од десет минути додека да ми се слее цела шминка.

„Убаво да си поминете во Лондонски, дечки“, дофрла Холден од софата и пали цигара. „Поздравете го стариот Лондон од мене, важи? Добар град. Добар град“.

Самер оди да го бакне, внимавајќи да не си истера око од тапанарското стапче што тој го носи закачено зад уво. „Држи ни среќа!“ писка таа.

„Ќе ви држам“, мрмори тој, а потоа пивнува од пивото пред да ја повлече во својот скут за добро да ја залапа. „Ќе бидеш супер, срце. Супер“.

„Те сакам повеќе од чај и мачиња и цин од кајсија“, мрмори Самер, правејќи срце со рацете.

„Јас те сакам повеќе од Mumford & Sons²“, вели Холден сериозно.

Мене сè почнува да ме чеша, како и секогаш кога некој ќе стане претерано емотивен во моја близина. Немам никаков проблем со јавно изразување на емоции; сум била сведок на многу такви работи на различни локации. Но јавно изразување на вечна љубов? Бљак. Бегај таму.

„Се гледаме после, крокодили“, вели Холден и се смешка кога Самер конечно станува од неговото колено. Кога таа се врти, тој ми испраќа еден бакнеж со перверзно намигнување.

Да ти се приповраќа.

„Ајде, Самер“, вела, покажувајќи му еден среден прст зад нејзиниот грб. „Одиде во Лондон да спечалиме богатство!“

2 Британски рок бенд од Лондон

Дневникот на Роуз Бим

17^{ти} Април, 1985 година

За малку ќе ме фатеа на дело вечерва!

Ја превртев Гуливеровите патувања додека се прекачував преку прозорецот. Фала му на Бога што стигнав да скокнам во кревет и да се покријам преку глава пред мајка ми да влезе во мојата соба и да ме начека во овој минијатурен, чипкан фустан како Мадона. Имам дваесет и пет години и сè уште морам да се искрадувам од дома за да отидам во ноќен клуб. Човече!

Едвај чекам да најдам сериозна работа како актерка за да можам да си дозволам да се изгубам оттука и да бидам независна. Мајка ми и татко ми упорно одбиваат да поверуваат во тоа, особено кога Нигел проклетниот Пембертон се вртка околу мене со неговата мрсна коса и „Јас имам минијатурен пенис“ кола и неговото глупаво, здодевно портфолио со хартии од вредност. Алоо! 1985 година е! Седењето на жените дома додека нивните родители не одобрат понуда за брак е архаична глупост. Како нешто од проклета новела на Остин.

Работењето во галеријата е нездраво здодевно и нема пари таму, но барем ми дава шанса да излегувам од дома секој ден по малку додека се трудам да сфатам што навистина сакам да правам со мојот еден и единствен, скапоцен, див живот!

Нема врска, малку сум цврцната и пишувам за работи што воопшто не се ни интересни.

Викторија ме покани повторно да излеземе во

петок во нов клуб по име Син Канаринец. Во Сохо. Татко ми би умрел кога би знаел. Ха! Не можам да дочекам. Обожавам да играм. Ги обожавам разнобојните светла. Обожавам да излегувам со Викторија, таа е тешка ветрушка и воопшто не е здодевна како Ана и Клер-Мари.

Сега морам да спијам и да сонувам. Утре сум на работа. НЕ ЗАБОРАВАЈ, РОУЗ! Следниот пат мораш да скриеш некои рамни чевли надвор. Прекачувањето преку прозорци и балкони е доволно опасно и без високи потпетици!

Трета глава

*Кога патувате со воз, јадете само лесна, едноставна
храна. Силните, нападни мириси се непријатност.
Со исклучок на љубезните, пријателски поздравни,
сопатниците во возот не разговараат. Ако патувате
сама, сама дама, понесете книга или уживајте во
погледот преку прозорецот.*

Водич за Добри Жени на Матилда Бим, 1959

Еве што ме интересира многу: зошто се сите толку опседнати со Тивката Зона во возовите? Па уште како жестоко ги разгласуваат своите преференции, човече! „Ох, јас секогаш резервирам Тивка Зона, секогаш“, велат, небаре ушите им се супер чувствителни и нежни, па просто не можат да поднесат истовремено да патуваат и да слушаат човечки звуци. И потоа овие детинести луѓе го поминуваат целото патување во мизерија и на штрек, со уши начучулени во исчекување, внимаваат и чекаат да чујат макар и најминимално мрдање или крцкање на бисквит кое ќе ја наруши тишината за да можат да се жалат дека специјалната магија на Тивката Зона е уништена засекогаш.

Го отворам мојот сакан, стар лаптоп и го ставам на пластичната масичка во возот кога Самер, седната спроти мене, луто превртува со очите, нервозна од детето неколку реда подолу кое гласно се обидува да одлучи дали омилена боја му е сина како небо или жолта како глумарче.

„Ухх. Зар малово гомно не знае дека сме во Тивка Зона?“ просаскува таа, на незадоволство на човекот лево од неа кој ѝ вели да замолчи и со тоа предизвикува низа ц’цкања и мрmoreња и пискави шепотења низ целиот вагон. Звучи како да се возиме во школски автобус. Јас кашлам, насила, зошто реално не ми се кашла и добивам нагон да се развикам „ТЕЖОК ШУПАК“ на цел глас.

Со оглед на тоа што Самер е многу чувствителна на врева во воз, ќе ја вежбаме нашата презентација во себе и со помош на Skуре. Додека возот излегува од Манчестер, се молам двата наши компјутери да се поврзат на интернет.

САМЕР СПЕНСЕР: ОК. Ајде да повториме сè уште еднаш. Веќе доцниме.

ГОСПОЌИЦА БИМБАСТИК: Се согласувам. Ама може само да земам пита прво? Мртва гладна сум. Ти сакаш? Јас плаќам.

САМЕР СПЕНСЕР: Пита? Не, фала. Мислам, уште нема ни 11.00 часот.

ГОСПОЌИЦА БИМБАСТИК: Јас сум гладна. Ќе тркнам да земам една. Брзо се враќам.

Самер ми го упатува својот фамозен, ладен поглед додека се пробивам меѓу седиштата кон следниот вагон, а тивкото цупкање на моите лесни апостолки по килимот ги провоцира останатите патници во Тивката Зона да ме стрелаат со убиствени погледи. Нетрпеливо земам една пита со месо и застанувам пред полицата со чипсови за да видам што сè има. Хула Хопс, Скипс или МекКој со вкус на сол и оцет? Многу тешка одлука. Намуртеното типче зад касата зјапа во мене и гласно воздивнува.

„Што мислиш, што да земам?“ прашувам весело. Тој бледо зјапа во мене и ги крева рамениците. „Во право си“, му вела. „МекКој се најдобри“.

Грабнувам една кеса и ја ставам до касата заедно со еден сок и едно темно чоколадо за Самер.

„Дај ми и една вотка. Клин со клин се избива, знаеш“.

Кога се враќам на моето место, Самер се мурти и почнува да пишува.

САМЕР СПЕНСЕР: Вотка? Сериозно??

ГОСПОЌИЦА БИМБАСТИК: Клин со клин.

САМЕР СПЕНСЕР: Браво. И чипс? Во Тивка Зона сме.

ГОСПОЌИЦА БИМБАСТИК: Прво ќе ги лижам, па нема да крцкаат толку гласно.

САМЕР СПЕНСЕР: Ух! Тешка парталка си.

ГОСПОЌИЦА БИМБАСТИК: :)

Ја отворам питата и одгризувам огромен залак, воздивнувајќи од задоволство додека сочното месо ја враќа розовата боја во моите бледи, мамурни образи.

САМЕР СПЕНСЕР: Питата смрди. Го вознемируваш цел воз.

Разгледувам наоколу и забележувам дека дел од другите патници душкаат и прават ужасени гримаси. Ја оставам питата на масата и пишувам.

ГОСПОЌИЦА БИМБАСТИК: Ама не знаеш колку е вкусна! Тие само ми љубоморат на питата.

Самер драматично си го држи носот затворен за целото време додека ја јадам питата. Ја лапам најбрзо што можам и се обидувам да го придушам ждригањето што следи. И навистина е тивко, но не доволно за воопшто да не се чуе, па кога ја прекинува тишината, предизвикува колективна изненадена и шокирана воздишка во целиот вагон. Целата се вкочанувам и очекувам да ми се развикаат или дури и да ме исфрлат од возот, но никој не вели ништо. Не смеат! Затоа што сме во Тивкозонија, земја на агресивно немите! Па кога веќе ми се може, станувам од местото, се поклонувам и мавтам со едната рака како некоја кралица, упатувајќи ја мојата најиритантна насмевка со раширени ноздри. Сите вријат. Тивко вријат во себе!

Откако завршуваме со повторување на презентацијата - реформулирање на клучни реченици, проверување на страниците од интернет вклучени во презентацијата

и повеќекратно проверување на редоследот по кој ќе презентираме - Самер ги става слушалките во лаптопот да гледа филм. Филмот е True Romance, хит комедијата што Андерсон Ворнер ја снимаше кога се запознаа во Њујорк и на чија премиера таа го придружуваше. Конкретно овој филм ѝ враќа посебни спомени. Не само затоа што ја потсетува како се запознаа со Андерсон (една од нејзините пријателки од сферата на модата беше асистент за гардероба за филмот и ја имаше покането Самер еден ден за време на снимање), туку и затоа што во тоа време почна да станува малку позната. Впрочем, имаше еден период од шест месеци кога таа не можеше да излезе од дома без да ја нападат папараци, без разлика дали Андерсон беше со неа или не. По весниците секогаш читаме дека славните личности мразат папараци, но Самер уживаше во нивното внимание, а понекогаш дури и намерно навестуваше каде ќе се наоѓа за полесно да ја најдат. Има дури и една папка со сите исечоци од весници што ги чува. Се разбира дека таа не знае оти јас го знам тоа - ја видов папката една вечер кога Господин Белдинг се заглави под нејзиниот кревет во каубојска облека, па морав да изведам спасувачка мисија.

Кога Андерсон ја откачи, интересот за неа во Америка речиси целосно го снема, но дел од модните блогови во Англија сè уште ѝ се притресуваат. Таа е кул, онака - носи бели чорапи до зглоб со ретро виолетови, рамни чевли со тенки врвки и има огромни шишки - и вертикално и хоризонтално.

Се просевам и ѝ се насмевнувам, но таа не забележува. Има занесен израз на лицето како и секогаш кога мисли на Андерсон.

Човече.

Мајка ми знаеше да каже дека љубовта ги прави луѓето луди и во право беше. Не дека јас лично некогаш сум била вљубена. Но за некој кој обично е толку фокусиран и остар како жилет, чудно е како Самер знае да се претвори во нестабилен хаос од жена кога станува збор за тој тип. Очигледно нема врска тоа што човекот му даде

задача на својот асистент да ја откачи преку мејл или тоа што сега официјално се гледа со Ема Вотсон. Таа сè уште го смета за „вистинскиот кој ѝ се лизнал од раце“ и претпоставувам дека кога некогаш би решил да ѝ се врати, би го откачила Холден за наносекунда - што и не би било така лошо, затоа што Холден е тешка будала.

Потпирајќи се наназад на седиштето, си пијуцкам од вотката помешана со сок, ги гледам прекрасните зелено-златни пејзажи кои прелетуваат на другата страна од прозорецот и се прашувам каков ќе биде животот кога ќе бидам богата и популарна коавторка на бестселер. Конечно ќе можам повторно да почнам да патувам без да се грижам за пари. Би можела да отворам бар на некое далечно, егзотично место. Можеби Бали. Или дури и Света Луција. Некоје место полно со среќни, опуштени луѓе кои сакаат само да кулираат и да се забавуваат и да танцуваат под светлината на месечината и такви срања. Некаде каде што би можела да живеам во бикини, да организирам нездраво добри забави секоја вечер и едноставно да уживам без никаков притисок или прашања или обврски кон некого. Потполна и бескрајна слобода без ниту една грижа на светот.

Не можам да дочекам.

Четврта глава

*Кога запознавате нови пријателки, бидете пријателски
расположени и заинтересирани, но не премногу
заинтересирани затоа што тоа би можело да предизвика
сомнеж.*

Водич за Добри Жени на Матилда Бим, 1959

Лобито на Southbank Press е многу фенси шменси: мешавина на величествена лондонска архитектура, со високи тавани и фини детали искомбинирани со модерен минималистички декор. Сидовите се широки и бели и украсени со врамени корици од книги, секоја осветлена со мала, нежна сијаличка како во некоја уметничка галерија. Има повеќе гужва отколку што мислев дека ќе има, луѓе трчаат натаму-наваму на сите страни. На едниот сид има огромен екран како во кино на кој одат промотивни видеа од познати автори кои зборуваат за своите книги.

„Ој, не ми се верува“, шепотам кога го забележувам Дејвис Артур Монтбланк, авторот кој неодамна доби Букер Прајз, како влегува во едниот од лифтовите. Го имаше на телевизија пред некој ден. А сега е тука! „Самер, види! Дејвис Артур Монтбланк. Не знаев дека Southbank Press го издаваат и него!“

Самер превртува со очите и ме турка да мрднам. „Се разбира дека го издаваат. Па нивни се скоро сите најпродавани автори според Sunday Times во земјава.“

„Да го ебам“.

„Ќе престанеш да пцуеш?“

Додека ги гледам вратите како се затвораат зад Дејвис Артур Монтбланк, одеднаш ја сфаќам големината на причината за нашето доаѓање тука. По ѓаволите. Ова е Реална Работа. Потенцијално огромна. Низ стомакот ми се разлетуваат јато возбудени пеперутки и ненадејниот напад на трема некако го потсетува моето тело повторно да почне да се поти. Глупаво огромно палто.

Ох, не. Штотуку си замислив една многу посрана ситуација. Што ако почнам да се потам на масата за време на состанокот? Што ако почне да лие пот од мене? Леле Боже немој.

„Дали си апсолутно сигурна дека не смеам да го соблечам палтото?“ ја прашувам Самер кога една капка пот ми се лизга по челото и се спушта до врвот од мојот нос.

„Да, сигурна сум. Никако во тој смешен фустан. Ќе оставиш ужасен впечаток“.

Се бунам малку, но сепак не го соблекувам палтото - затоа што Самер е модниот гениј, а јас не би препознала штикла Лубутон ни кога би ме треснала по глава - и манијачки си го ладам вцрвенетото лице кога стигнуваме на рецепција.

„Добар ден“, вели младата жена во совршено испеглан крем костум која изгледа прилично пријателски. „Добредојдовте во Southbank Press. Како можам да ви помогнам?“

„Здраво“, вели Самер со нејзината вообичаена извонредна самоверба. „Самер Спенсер за состанок со Валентина Смит“.

„И Џесика Бим. И јас сум дојдена за состанок со Валентина Смит“.

Самер ми го упатува својот најостар, страшен поглед, кој, морам да признаам, е многу поостар и пострашен од мојот остар, страшен поглед.

Рецепционерката брзо кима, ни подава по еден беџ на кој пишува „Гостин“ и нè замолува да причекаме додека да ѝ јави на Валентина Смит.

„Добро“, вели Самер кога седнуваме на плишените пурпурни софи. „Има да згазиме денес, важи? Мораме. Андерсон ќе го колне денот кога одлучи да откачи автор на бестселер!“

Си го замислувам Андерсон сега, веројатно оптегнат покрај некој базен во Л.А., весело си шмрка кокаин од минијатурниот задник на некоја манекенка, размислувајќи си за тоа колку е екстра богат и успешен. Штом топлес фотките што Самер му ги праќа откако ќе испие некоја пијачка не успеаја да му го привлечат вниманието досега, тогаш не сум сигурна дека ќе му го привлече книга. Кутра Самер.

„Нема да можат да кажат не“, се согласувам со мојот најсамоуверен глас. „Имаме нездраво добра презентација. И уникатен, неверојатно добар вебсајт за животен стил. Практично сме *дрим тим*³, Сам. Практично...“

„Молчи“. Самер ја отвора својата жолта чанта и ја вади избледената фотографија од времето кога го запозна својот идол, Алекса Чунг, на модна ревија во Њујорк. Таа вдишува и издишува страшно бавно низ уста пред да ги затвори очите.

„Ја повикувам моќта на Чунг да ми помогне во овој важен животен момент. Да ме инспирира да бидам најуникатна и најмодерна во идеите што можам. Да ми помогне да го згазам ова на супер јак начин. Да ѝ дозволи на мојата ѕвезда за слава да излезе на површина и да блесне силно како супер суперѕвезда“. Таа ги отвора очите, го гали образот на Алекса Чунг и внимателно ја враќа фотографијата во чанта.

„Да му се плукнам. Јас имам малку трема“, се туфкам, земајќи едно списание од масата за да се оладам.

„Престани да пцуеш, Џес!“

„Да го ебам, пак опцув? Веќе не сум ни свесна дека пцујам, ебате. Можеби треба да набавиме тегла за пцовки дома. Но не тегла, туку нешто поубаво. Шолја за пцовки? Вазна за пцовки? Или некој кул куп... Што мисл...?“

3 Тим од соништата

„Во ред е. Кути сега. И биди екстра внимателна за време на состанокот“.

Се појавува една практикантка која ни вели да трг-
неме по неа и се упатуваме кон лифтовите.

Самер се насмевнува, а во нејзините крупни, кафени
очи повторно се појавува познатиот остро ладен поглед.
„Немој да си го заебала ова, Џес“.

Валентина Смит, една од главните уреднички во SP,
е многу, многу средена жена. Има околу триесет и пет
години и многу е привлечна: исончана и витка и облече-
на во нијанси на беж. Нејзината долга исфенирана коса
има прамени во буквално истите три нијанси на беж
ка-ко и нејзината облека, на устата има види-ми-ги-
усните! црвен кармин, дреч како поштенско сандаче, а
единствениот накит на неа се едноставните, елегантни
обетки од бело злато. Имаме еден незгоден момент со
моето гигантско палто: Валентина инсистира да го со-
блечам веднаш со оглед на апсурдно топлото време, но
јас мислам на строгите инструкции на Самер да не го
соблекувам без оглед на сè за фустанот под него никогаш
да не види дневна светлина. Не знам што да правам!
Валентина почнува да ми го влече палтото од раменици-
те, но јас просаскувам „Не!“ и цврсто го стегам и потоа
се впуштаме во еден вид на држ-не давам борба во која
Валентина - за која се сомневам дека секогаш го добива
тоа што го сака - победува и палтото е соблечено. Мојот
цветен фустан сега е изложен во сета своја величествена
ужасност. Самер изгледа како да умира од срам.

„Ох, колку ми се допаѓа фустанот!“ вели Валентина
Смит, а нејзините светли, сини очи ме меркаат. „Слично
на 'Џен' од Досон Крик, но за нијанса по-фуфлесто. На
ироничен начин, се разбира. Баш минатиот месец читав
еден текст за трендот на иронична мода во Обсервер. Не
сум сигурна дека јас би можела да изведам нешто слич-
но, но тебе прекрасно ти прилега, Џес!“

„Фала, Валентина Смит“.

Немам поим за што зборува, но очигледно сè е позитивно. Знаев дека фустанот не е толку лош.

Јас и Самер седнуваме на крутите крем софи и почнувам да ја разгледувам најубавата канцеларија што некогаш сум ја видела. Модерна е баш како Валентина - целата со стаклени површини и огромни прозорци, бранови силни бои кои се излеваат само од вазните со екзотични цвеќиња и еден цел сид со полица полни со книги со сјајни, тврди корици. Да беше моја канцеларија и јас би ја средила буквално исто. Освен што можеби би додала неколку шарени хартиени фенери за малку да ја разведрам и можеби би расфрлила неколку фотелји вреќи за лежење и читање книги. Оох, и некој нездраво добар музички систем за да можеме да пуштаме музика и да играме секогаш кога ќе ни се присака. Можеби дури и некоја одлепена диско топка...

Валентина става некоја фенси вода од шише во три високи, кристални чаши. Јас сум незамисливо жедна од јулската горештина и потењето, па веднаш земам една од чашите и ја пијам освежувачки ладната течност. Самер и Валентина ме гледаат додека алчно голтам.

„Аааааах! На екс!“ си шепотам под нос.

Самер ме стрела со поглед. Што ѝ е проблемот?

„Баш!“ Валентина се смее и седнува зад своето биро. „Па! Колку го обожавам вашиот блог *Summer in the City*? Одговорот е многу. Страшно е креативен и освежувачки и лесен. Ние овде просто го обожаваме“.

Јас и Самер возбудено си се насмевуваме. Ова е страшно кул. Тие го обожаваат нашиот сајт!

„Значи, Самер очигледно е истоимената Самер од вебсајтот - *Summer in the City*. Џесика, ќе може ли да ми објасниш каква улога имаш ти?“

„Ох, јас главно сум писателот, но се ангажирам и околу менаџирањето и интернет маркетингот - знаеш, социјални медиуми и администраторски работи“.

Валентина погледнува во Самер, а нејзините веѓи

благо се поткреваат. „Ах! Ок! Значи ти всушност не ги пишуваш содржините, Самер?“

Самер мрмори. „Јас, хмм... па...“

Последниот пат кога ја имам слушнато Самер да мрмори беше на факултет, кога професорот ѝ постави прашање за еден од есеите што ѝ го имав напишано јас. Среќа што седевме една до друга, па можев да ѝ го напишам одговорот во мојот тефтер за да го прочита пред некој да сфати нешто. Таа се вцрвенува. Не можам да го поднесам ова.

„Заедно пишуваме“, се вмешувам брзо. „Потполно рамноправно. Така, Сам?“

Самер енергично кима и подголгнува пред да каже, „Да, така. А јас сум и лицето на сајтот. И јас одлучувам за кого и што точно ќе се пишува“.

„Одлично!“ Валентина се насмевнува, покажувајќи ги своите прекрасни, бели, совршено прави заби. „Едвај чекам да ја чујам вашата презентација“.

И така почнуваме.

Сè оди како подмачкано. Многу добро. Самер ја тера првата половина од презентацијата како што ни беше планирано, а јас командувам со проекторот и ги прикажувам фотографиите, графиконите и аналитиките на екранот. Страницата што го демонстрира нашиот пораст на интернет сообраќај во текот на изминатата година изнудува една воодушевена воздишка од Валентина, а нејзиниот јазик задоволно ц'цка кога ѝ покажуваме колку од нашите реклами за разни производи на сајтот резултираат со кликање на истите и директна продажба на производите. Самер е како машина - непоколеблива и сигурна и смирена. Ме обзема страшно чувство на гордост додека ја гледам како зборува за нашиот сајт.

За некоја минута и јас сум на ред. Се обидувам да останам смирена, но рацете малку ми се тресат; нешто

што се нема случено никогаш претходно. Од кога па мене почна да ме фаќа трема? Ги преклопувам цврсто за да ги смирам.

Можеш да го изведеш ова, Џес. Само замисли ги далечните планини во Перу, момците патници со симпатични брадички, забавите на плажа, комплетно нов живот. Можеш да имаш сè ако го добиеш овој договор за книга...

Длабоко вдишувам, ја отворам устата и...

Самер не престанува да зборува.

Мојата прва помисла е дека можеби се обидов да се вмешам прерано. Погледнувам во забелешките. Но не. Таа ги кажува моите реченици. Таа го презентира и мојот дел од презентацијата!

Тивко се накашлувам за да ѝ го привлечам вниманието најсуптилно што можам, но таа не забележува и продолжува да ги кажува зборовите што јас ги вежбав во текот на целото патување наваму.

Што прави? Ја гледам и гордоста што ја чувствував до пред некој момент се претвора во очај. Можеби има трема? Или толку се внесе што едноставно не може да запре?

Кога Самер завршува со одличната шега што ја напишав за разликата помеѓу Flickr и Pinterest, не знам дали да се чувствувам нервозно што не добив шанса да зборувам или задоволно што Валентина не ја забележа грешката.

Ќ упатувам еден „Што кој онакво?“ поглед на Самер кога повторно седнува, но таа како да не ме гледа, само блажено ѝ се смешка на Валентина.

„Одлично“, коментира Валентина, ставајќи еден златно-рус прамен зад увото. „Очигледно е дека си ја имате таргет групата во рака. А шемата за продажба ви е закон“.

„Фала!“ Самер се насмевнува. „Тоа е нешто што си го имам сфатено страшно сериозно“.

„Џес, од тебе сè уште не слушнавме ништо“.

Валентина се врти накај мене. „Традиционално, ваквите книги за животен стил главно се наменети за читање како книга-книга, со кафе на маса. Но ние старите конзервативци мораме да мислиме и на возбудливата нова дигитална револуција. Што мислиш *ти*, како би можела *Summer in the City* да се развие како дигитален ентитет?“

Станувам, а моите колена се тресат. По ѱаволите. Не се подготвувавме за ова прашање, иако сега ми изгледа очигледно дека требаше. Преплашено ја погледнувам Самер. Таа дискретно ги крева рамениците.

Да му ебам мајката.

„Па, хмм...“ Кашлам и ги поткревам очилата на испотениот нос. „Јас... мислам дека би било најдобро да пренесуваме идеи од книгата во сите медиуми“. Посегнувам по мојата втора чаша вода и отпивам голема голтка, несигурна каде поточно одам со ова. „Хмм, како што слушнавме од Самер, ние веќе имаме голема база на обојаватели и следбеници на социјалните мрежи. Би можеле да го збогатиме нашиот канал на YouTube со аудио извадоци од книгата или интервјуа со дизајнерите и локалите за кои пишуваме?“

Валентина кима и благо подзамижува со очите. Ок. Сè уште не се обидува да ме исфрли надвор како партал.

„Со електронска книга, би можеле...“ почнувам.

„Јас се знам со мноооогу газди на кул локали во Манчестер кои сигурно би сакале да ги вклучиме“, ме прекинува Самер. „Имам куп добри пријатели - тоа е страшно поврзана сцена. Би можела да се јавам и да прашам...“

„Ох, мислам дека Џес не доврши“, вели Валентина со учтива насмевка. Крадешкум погледнувам во Самер. Таа е црвена како пиперка. Срање. Си го прочистувам грлото и оставам кратка пауза пред да продолжам.

„Хмм, па, со електронска книга би имале можност да ја направиме целата книга интерактивна за на таблети и мобилни телефони“.

„Интерактивна? Супер!“ Валентина охрабрувачки ја накосува главата. Јас ја поткревам брадата.

„Би можеле да вметнеме детали за продажба во сликите. Линк до видео содржини или дури и опција за вчитување и гледање во рамки на самата книга. Би можеле да ставиме коментари од Facebook во форма на апликација низ сите поглавја. Оох, и би можеле да ги именуваме поглавјата со хаштаг за луѓето кои ги читаат истите делови од книгата да можам да дрндаат за неа на Twitter. Можеме ли да ги конвертираме сликите во гиф формат, што мислите? Нашата публика на Tumblr многу сака гиф-ови! И можеме да ставиме делови од песни од бендовите што ги спомнуваме. Самер знае многу бендови. Да им дозволиме на читателите веднаш да го видат и чујат и купат она што го промовираме!“

Застанувам, свесна дека почнувам премногу да се возбудувам и можеби станувам неразбирлива.

Валентина Смит плеска со рацете, ги преклопува пред себе и ми упатува страшно широка насмевка. „Фантастични идеи, Џес. Браво, ова е прекрасна енергија“.

Ја погледнувам Самер за да видам дали и нејзе ѝ олесни што се извадивме од ова како и мене, но таа е пребледена и зјапа во мене со подотворена уста.

„Знаете...“ вели Валентина замислено. „Вечер имаме промоција на фантастичната нова книга на Дејвис Артур Монтбланк. Зошто да не дојдете? Да се запознаете со дел од нашиот тим?“

Двете воодушевено кимаме. Ау! На забава на Дејвис Артур Монтбланк!

„Јас сè уште не можам да ви *ветам* ништо, се разбира“, продолжува Валентина, „но...“ и тогаш погледнува директно во мене, „мислам дека совршено ќе се вклопите овде. Совршено“.

Тоа мајсторе.

Петта глава

*Вашата гардероба секогаш мора да е соодветна за
настанот на кој се носи.*

Планирајте ја однапред, најрано што можете!

Водич за љубов и романса на Матилда Бим, 1955

Самер е нездраво чудна уште откако излеговме од состанокот со Валентина. Ја прашав зошто не ме остави да си го презентирам мојот дел, а таа ми рече дека ја нападнала страшна трема, иако мене воопшто не ми делуваше како да има трема. Потоа беше молчалива и резервирана во текот на целото патување назад. Не знам. Можеби процесира сè. Да бидам искрена, целата средба беше прилично напната и исцрпувачка.

Не трепнува со око дури ни кога ја влечам да влеземе во Примарк, место за кое обично се колне дека ѝ предизвикува алергиска реакција на полиестер.

Одбирам еден пар убави, светло розови обетки со пердуви.

„Што мислиш?“ ја прашувам Самер.

„Не можам ни да ти опишам колку ме навредуваат“.

Ги гледам. Што им фали? Како можат едни убави, розови пердувести обетки да навредат личност? Сфаќањето на модата за мене е уште позбунувачка и покомплицирана работа од обидот да изедам порција шпагети болоњеze без да се испрскам со сос на градите. Што го вртам. Мене обетките ми се допаѓаат. Ги ставам во

корпата и продолжувам низ продавницата, а Самер на-муртено се влече по мене.

„Оох, види!“ вела. „Имаат акција на едноделни шпихозни за возрасни! Плакаш две, земаш три!“

Е не можам да објаснам колку многу сакам шпихозни. Има ли нешто попријатно и поудобно од тоа да си возрасен, а облечен како бебе?! Кога сум особено лошо мамурна, единствената работа што може да ме излечи е да се оптегнам на софата со некој филм од осумдесеттите и две лименки камен ладна Фанта, целата убаво стуткана во шпихозни.

Одбирам едни црно-бели со шара на крава, едни со шара на леопард и дреч розов патен напред и едни обични жолти и возбудено ги ставам во корпата.

Плаќаме за моите работи во Примарк и продолжуваме надолу по улицата кон еден фенси шменси бутик каде што сака да оди Самер. Погледнувам во неа.

„Добра си, Сам?“

Таа симпатично ги крева рамениците.

Ја замотувам раката околу неа. „Беше проклето неверојатна на состанокот, знаеш. Ме направи многу горда“.

Таа застанува и ми го упатува својот фамозен поглед. „Не знам, не сум баш сигурна дека Валентина ме *сфати*. Но добро... не ни имав некоја голема шанса да ја импресионирам, со твоите монолози за таа дигитална револуција цело време. Што беше тоа? Не се договориме да зборуваме за тоа. Не беше во забелешките што ги напиша“.

„Ох, Сам, а што друго требаше да правам? Таа ми постави проклето прашање. Морав да се снаоѓам некако“.

„Да, така. Па, фала му на Бога што си така паметна и досетлива!“ вели таа со чудна насмевка пред да тргне пред мене кон модерниот бутик.

Околу 18.00 часот почнуваме да се подготвуваме за

забавата на Монтбланк во хотелот. Самер се расположи малку: продавачката во бутикот - голема обожавателка на Андерсон Ворнер - ја препозна, нешто што се нема случено долго време, и ѝ даде попуст на долгиот црн фустан што го купи.

„Како изгледа?“ вели таа сега, позирајќи покрај креветот, со раката на колк, едната нога прекрстена преку другата, како на црвен килим.

„Прекрасно. Изгледаш многу убаво“, вела. И навистина изгледа. Висока околу 172 сантиметри, број 36, со нозе како бебе жирафа и тонирани и дефинирани мускули на рацете како Џенифер Анистон. Нејзината коса, која почнува со боја на костен, а завршува со боја на карамела, е густа и брановидна, долга до нејзините прави раменици; крупните, кафени очи ѝ се истакнати со совршено нанесена бронзена сенка, а на усните има многу темен, модерен црвен кармин. Добро, на герданот што го носи има откорната глава од барбика, но го купи од многу ексклузивна продавница, па и покрај тоа што мене не ми прави мерак, сигурна сум дека станува збор за некој сериозен моден избор од кој ќе бидат импресионирани сите.

„А газот?“ Таа се врти да ми го покаже задникот.

„Прекрасно изгледа“.

„Подобар од на Керол Вордермен?“ Таа се мурти и ја врти главата преку рамо за да си го види задникот на големото огледало. Керол Вордермен е нејзината најголема, вечна непријателка: жената што ѝ ја украде наградата за најдобар задник од пред нос во 2011 година и воопшто не ја удостои со коментар кога Самер ѝ испрати твит кој гласеше: „Честитам срц, победи најдобрата жена :D <3 #задникнагодина #несекаам“.

„Многу подобар“, вела ентузијастично. „Газот на Вордермен е... жива пивтија во споредба со твојот“.

„Океј, добро“, мрмори таа, грабнувајќи си го iPhone-от и правејќи неколку селфи фотки на огледалото, кои понатаму веднаш продолжува да ги објавува на Twitter и Instagram и Facebook.

На крајот и јас си најдов нешто во модерниот бутик. Светлосив, свилен комбинезон со малечки, метални детали околу деколтето. Изгледа и формално и елегантно, малку поразлично од гардеробата што обично ја носам, но продавачката во бутикот инсистираше дека не смеам да одам на таква промоција на книга облечена во алишта од N&M, а комбинезонот беше на попуст, па не ми ја исцеди целата заштеда. Па, добро, можеби ми ја исцеди малку, но договор за книга значи пари, така што комбинезонот реално е само инвестиција во мојата кариера. Исто како и сребрените штикли што ги купив за да ми одговараат со него.

Пуштам музика од телефонот и почнувам да се шминкам. Самер става две чаши црвено вино од мини барот и седиме една до друга додека привршуваме со шминкањето. Додека Самер буричка во својот несесер во потрага по омилената маскара, од нејзината чанта паѓа еден коверт кој слетува на килимот. Голем е и со боја на бисер, а името на Самер е напишано со убави ракописни букви на задната страна. Покана за свадба.

„Оох, кој ќе скока во тавче?“ Се навалувам за подобро да видам. Самер го грабнува ковертот и го лепи за градите.

„Ох, не ги знаеш“, вели таа nonшалантно.

„Сам, па ние се дружиме со истите луѓе“.

„Хмм...“ Таа тргнува да го врати ковертот во чантата. Тајна свадба!

„Ои! Што ми криеш, ебате?“ Ја напаѓам како рагби играч и го грабнувам ковертот од нејзините маникирани раце. „Дај да видам!“

„Џес, идиоте! Ќе ми ја растуриш косата. Дај го вamu“.

Се кикотам и го отворам ковертот. „Ајде, ајде, да видиме, кои се новите пријатели на Самер? Специјалните нови пријатели со тајна свадба!“

Ја вадам мазната покана и ја отворам. Тоа е покана за свадбата на Ејми Киплес со Марк Чундер. Наши стари пријатели од факултет.

„Ох, па Ејми и Марк биле. Би требало да биде добро. Зошто не сакаше да ми ја покажеш? Има ли датум до кога треба да се потврди присуство?“ Го скенирам текстот. „Потсети ме да си ја најдам поканата кога ќе се вратиме дома - мора да ми е некаде во купот со пошта. Или, имаш пенкало? Ќе си запишам на рака. *Потврди им на Ејми и Марк*“.

„Ти немаш“. Самер кашла.

„А?“

„Покана. Ти немаш покана. Мислам дека не си поканета на свадбата“.

„Ох... само во црква?“

„Пааа... не. Не си поканета никаде“.

„Типично за Ејми, да заборави. Таа би си ја заборавила некаде и главата да не ѝ е закачена за врат.“ Превртувам со очите. „Мора да се спобудалени од планирањето. Ќе ѝ се јавам викендов!“

Самер ја остава маскарата и воздивнува. „Нема да добиеш покана, срц. Ејми не заборавила. Тие... едноставно не сакаат да дојдеш“.

Се муртам, збунета. „Штооо? Зошто не би сакале да дојдам, да го ебам? Јас сум *жарот* на забавата. Свадба не е свадба додека не мавнам едно соло ча-ча на подиум. Сите го знаат тоа. Јас и Ејми сме вака“, покажувам со два прста. „Јас ја запознав со Марк!“

„Ти направи да ја уапсат, Џес“.

„Хмм, тоа беше пред една година. И не е дека јас ѝ ја кренав маицата за да им ги покаже цицките на глумците од Кори додека вечераа заедно за Божиќ. Таа го направи тоа сама. И Тајрон уживаше, но Рита мораше да викне полиција, нели? Гуска“.

„Ти ја набави текилата и ја предизвика Ејми да го направи тоа. Марк мисли дека лошо влијаеш на неа“.

„Марк Чундер е тежок папак. И зошто мисли така? Само затоа што јас немам два метри стап во газот за да бидам здрвена како него? Чооовече. Ејми беше комедијанка на факултет“. Носталгично воздивнувам кога се

присетувам колку се забавуваме со Ејми додека студираме.

Самер нежно затресува со главата. „Но веќе не сме на факултет, Џес. Тие, мислам, ќе се земаат. Реновираат куќа моментално. Знаеш - растат, стануваат посериозни, поодговорни. Можеби нема да ти биде лошо и ти да пробаш некогаш“.

Низ моето тело се шири познато, непријатно чувство. *Реновираат куќа? Грозно.*

Помислувам на Ејми и колку беше забавна порано. Ментална и откачена и подготвена на сè и секогаш раскикотена. А сега и таа е како другите. Како на *Walking Dead*, само наместо зомби апокалипса, апокалипса на здодевни луѓе. Сите се менуваат.

„Да, па“, велам весело, чувствувајќи горка грутка во стомакот, „свадбите и така се за никаде. *Мило ми е* што не сум поканета. Гарант ќе биде полно со глупави парови кои зборуваат за бебиња и плаќање сметки и уредување на градини. Фуј. *Се колнеш ли дека ќе го поминеш целиот живот со едната иста здодевна личност?* Колку е без врска кога ќе размислиш. Никогаш не можеш да знаеш што ќе се случи. Од каде можеш да знаеш дека нема да ти здосади од некој? Дека тој некој нема да те напушти? Дека нема да те заебе? Апсурдно е“.

Самер превртува со очите на огледалото. „Не е апсурдно, Џес. Повеќето луѓе не се 'заебуваат' кога ќе се вљубат. Повеќето луѓе не... па, не завршуваат како мајка ти“.

Ц'цкам. Самер си мисли дека секоја проклета работа што ќе ја направам или помислам има некаква потсвесна врска со мајка ми. А тоа е нездравно глупаво и иритантно, а ич да не правиме муабет за тоа дека е тоталка неточно.

Подголгнувам и се чувствувам како некој трн да ми стои заглавен во грлото. „Дај подај ми го виното, Сам. Колку е саат? Веројатно треба да мрднеме. Не можеме да доцниме на забава кај Дејвис Артур Монтбланк! Оох, се прашувам дали ќе има некоја фенси шведска маса...“

Ги чешлам вметнатите вештачки прамени цела вечност пред да ги собирам во убаво, цврсто опавче на врвот од главата. Потоа лепам големи вештачки трепки и ставам малку светкав молив за очи за да ги истакнам дури и преку очилата.

Во тоалетот, го облекувам новиот комбинезон, чувствувајќи мал бран од задоволство кога ладниот, мазен материјал се лизга по моето тело. Јас сум прилично ниска, метар и шеесет, но комбинезонот прави да изгледам барем некој сантиметар повисоко. Се вртам пред огледалото. Интензивното трчање и журкање во изминативе неколку години ме има доведено во прилично добра форма. Изгледам многу добро, да бидам искрена - мислам дека зборот е еластично. И мислам дека комбинезоните ми стојат добро! Можеби кога ќе се преседам во некоја егзотична земја ќе си купам повеќе свилени комбинезони, во сите различни бои. Самер секогаш брбори за „препознатливи изгледи“. Можат ли комбинезоните да бидат мој препознатлив изглед? Џес Комбинезонката? „Еве ја доаѓа Џес Комбинезонката“, би велеле луѓето. „Е сега забавата може *вистински* да почне“.

„Та-да!“ пеам додека излегувам од тоалетот. „Ич не ми е пријатно зошто тангата цело време ми се пика во газ *ама...*“ Се вртам и мавтам со рацете во вис.

„Ох! Изгледаш различно. Јееј!“ Самер ги зема чашите со вино од масичката. „Супер си. Ајде да го допиеме виново - мора да одиме“. Таа тргнува накај мене на високите потпетици и ми ја подава едната чаша. Јас посегнувам да ја земам кога, некако, одеднаш, чашата лета од нејзината рака...

„Ебааааа-те!“

И виното се слева по мојот гланц нов комбинезон.

Срање! Се препна ли? Не. Стои мирно и исправено. Како успеа...?

„Ох, мајко мила!“ вели Самер и внимателно ја остава

другата чаша на масата пред да грабне едно влажно ма-рамче од несесерот. „Колку сум несмасна!“

„Што зборуваш? Ти си најненесмасната личност на земјава. Што се случи?“

„Мислам дека имаше нешто на килимот. Дефинитивно се сопнав од нешто. Извинииии!“

Самер избезумено го брише виното што сега се слева по мојата рака и се шири по мојот стомак покриен со свила како голема крвава дамка. Изгледам како статист во хорор филм.

„Ох, човече“, вели Самер. „Не се вади. Црвеното ви-но едноставно не излегува. Ме вади од тактт!“

Да му се плукнам!

Трчам во тоалетот, го соблекувам комбинезонот и го ставам под чешма, триејќи го материјалот со влажна крпа како манијак. Не се случува ништо. Дамката тврдо-главо стои таму.

„Морам да викам такси!“ ме информира Самер за-грижено. „Ќе мораш набрзина да облечеш нешто друго инаку ќе задоцниме. Многу ми е жал, маче“.

Чувствувам дека ми се грчи целиот желудник. Не знам зошто воопшто се оптоварувам со ова. Сепак е само облека.

Го земам цветниот фустан од аголот на собата каде што го фрлив претходно. Ќе мора да послужи.

„Не можеш да го носиш тоа пак!“ ’ржи Самер, вртеј-ќи го бројот на такси компанијата. „Валентина веќе го виде!“

„Рече дека ѝ се допаѓа“. Го влечам преку глава. „Ќе биде океј“.

Самер се доближува и го душка со гримаса. „Мириса малку, Џес“.

Го душкам и јас. Во право е. Парфемот изветреал и пробитната миризба на влага сега е забележлива.

„Но немам ништо друго!“

Самер се мурти и подзамижува со очите како да

размислува. Не знам каков генијален план си мисли дека ќе скрои. Единствената друга опција за облека што ја имам е...

„Шпихозни!“ вреска Самер небаре тоа е најочигледната идеја на сите времиња. „Би можела да облечеш едни од новите шпихозни“.

„Шпихозни?“ Ги брчкаам веѓите. Да, факт, јас си немам поим од мода и дефинитивно обожавам шпихозни, но прилично сум сигурна дека не се соодветни за софистицирани литературни собирачки. „Ма нее. Мислам дека не, Самер...“

„Сослушај ме само!“ притиска таа. „Ќе биде страшно кул. И шпихозните се нешто како комбинезон кога ќе размислиш. Едноделни и уникатни. Можеш да ги завртиш ногавиците и да си ги носиш новите штикли. Со твојата долга коса и добра шминка, ќе бидеш страшно... гламурозна, ќе изгледа многу освежувачки различно. Апсолутно“.

Хмм. Па претпоставувам дека новите шпихозни *на-вистина* ми се многу убави шпихозни... а и многу пријатни за носење...

„Оох, оох“, продолжува Самер, отворајќи ја кесата од Примарк на мојот кревет. „Можеш да ги носиш и новите обетки со розови пердуви!“

„Па нели не ти се допаѓаа кога бевме во продавницата?“

„Како не! Ми се допаѓаат! Само се изнервирав што ти ги виде прва. Верувај ми - ќе изгледаш неверојатно“.

Од рецепција се јавуваат да ни кажат дека стигнало таксито.

„Хмм...“

„Не ми веруваш?“ вели Самер, а нејзините очи изгледаат повредено. „По сè што имаме поминато заедно? Види, можеби ќе биде најдобро ти да останеш овде, а јас да одам сама... Не се лутам“.

Хмм.

Хмммм.

Самер дефинитивно се разбира во мода повеќе од мене. И најдобра другарка ми е. Таа не би дозволила да изгледам глупаво.

„Се разбира дека ти верувам, смотле едно“, вела, вадејќи ги меканите шпихозни со дезен леопард и дреч розов патент од кесата. „Самер и Џес ќе го освојат светот, така?“

Самер се клешти кога ја потсетувам на нашето мото од факултет. „Ох, и тоа како“.